

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
19:01	18:27	17:26	תל אביב
19:05	18:30	17:25	ירושלים
19:00	18:26	17:25	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש התיבה והמוסדות

סגולה עצומה לאמונה

מי שקובע בליבו שאין עוד מלבדו אין אדם בעולם שיוכל להזיק לו

כל הפושט יד

בכל ימות השנה וגם בפורים, כרכה מצות הצדקה בקושי אישי ורגשי, שאין טבעי ממנו. לאחר שאדם עמל ויגע על כספו, השקיע את זמנו ומלוא מרצו וכוחותיו כדי להגיע לכסף בו זכה, כה טבעי ומתבקש שהוא ירצה לשמור את הכסף ברוחו, ליהנות ממנו במלואו, להשתמש בכולו לצרכיו. דווקא לכן, צוידה מצות הצדקה בהבטחות כה רבות ומשמעותיות, הניתנות לנותן הצדקה מתוך הערכה שמימית לפועלו המבורך ביותר על חלק מכספו ורכושו לטובת נצרך מזדמן...

אדם שנותן צדקה, כתב הרמב"ם, מקבל ביטוח על כספו, על פרנסתו. הכסף אותו הוא מעניק לעני המצוי, עולה ונוקש על שערי שמים, מבקש למען היהודי הנותן כי ייפתחו בפניו השערים, ויזכה לשפע רב ומבורך בפרנסתו. לכן כתוב בפסוק כי צדקה מצילה ממוות, כי לצדקה יש כח עילאי להציל גם מהנורא מכל, גם בצמתיים החשוכים והמסוכנים ביותר בחיים, גם שם עומדת זכות הצדקה ופוחתת שערות, מיישבת תקלות, ומעניקה רווחה וביטחון אישי שוטף.

אך מצות הצדקה בפורים, שונה באופן משמעותי מיתר ימות השנה. אם בכל ימות השנה, מתפללים לזכות בעניים הגונים, היא שבפורים התורה הרצוצה, וכל הפושט יד נותנים לו! אין בודקים בציציות, לא מכבידים בטפסים, לא מבקשים הוכחות. אם משהו פנה ופשט אלינו את ידו - אנו כאן כדי לתת, מתוך חיון רחב ובשמחה עצומה!

הטעם לכן הוא, כי פורים הוא יום גדול במיוחד, הגדול ביותר בשנה. בהן שערי שמים פתוחים, וגם שם עומדים הכן להעניק ולתת מתוך שמחה וברווחה רבה לכל מי שעומד בפתח השערים ומביע משאלה. זהו יום ייחודי בו ניתן לזכות בישועות נדירות ומבוקשות מאוד, שאינן ברות השגה בקלות, אך ביום הזה ישלטו היהודים עד חצי המלכות ומה בקשתם ותעש, באופן מידי וביד רחבה!

לא יעזוב את עם ישראל, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. ובזכות האמונה הזו והבטחון הזה, ניצלו כל עם ישראל, וזכו לישועות הגדולות המקיפות.

רבינו הגדול מוהר"ח מוואליזין, גדול תלמידי הגר"א ובעל "נפש החיים" ו"רוח חיים", כשקוראים את ספריו הקדושים מתמוגגת הנשמה ונשפכים חדרי הלב, כמו כן בתארו את מעלת רבו איש האלוקים הגר"א זלה"ה. והוא כותב דברים נוראים בעניין מידת הבטחון:

ובאמת הוא ענין גדול וסגולה נפלאה להסר ולבטל מעליו כל דינין ורצונות אחרים שלא יוכלו לשלוט בו ולא יעשו שם רושם כלל. כשהאדם קובע בלבו לאמר הלא ה' הוא האלקים האמיתי ואין עוד מלבדו יתברך שום כח בעולם וכל העולמות כלל והכל מלא רק אחדותו הפשוט יתברך שמו. ומבטל בלבו ביטול גמור ואינו משגיח כלל על שום כח ורצון בעולם. ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו רק לאדון יחיד ב"ה.

וכן יספיק לנו יתברך בידו שממילא יתבטלו מעליו כל הכוחות והרצונות שבעולם שלא יוכלו לפעול לו שם דבר כלל...

וגם יגזור אומר ויקם לו לפעול ענינים ונסים נפלאים היפוך סדור כוחות הטבעים. כיון שמשעבד ומדב' טוהר אמונת לבבו באמת בל תמוט רק לו יתברך לבד ואצלו יתברך הכל שוה כל רגע. לפעול בסידור הטבע שקבע או היפוך סידור הטבע. כמו שמצינו בר' חנינא בן דוסא. וכי נחש ממית או נחש מחיה כו'... רק הקב"ה יכול להושיעו או להפסידו ח"ו, צריך לזכור תמיד: שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד! רק דבר אחד בעולם, הקדוש ברוך הוא, כל השאר הם רק דמיון, כי רק הקב"ה קובע מה יהיה. ולכן אם מרגיש אדם שהכל בטל לקב"ה וכל הדינים בטלים אליו, אין אחד שבעולם יכול להזיק לו! ויש סיפורים רבים על הצלחת סגולה זו גם בין אנשים פשוטים. לכן אם ח"ו אדם נמצא בצרה או צריך ישועה ישב עם עצמו ויתבונן, יחשוב וישנן שאין עוד מלבדו ורק הקב"ה עשה עושה ויעשה לכל המעשים!

שנזכה לאמונה שלימה אמן.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אדם צריך להחדיר בקרבו אמונה "בעצמות", שיהיה עמוק עמוק בליבו, זורם בדם שלו, שהכל בגזירת עליון, אין דבר שקורה בעולם בלי רצונו יתברך, הקב"ה יתעלה הוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים. אין מי יאמר לו מה תעשה ואין מי יאמר לו מה תפעל כי הכל מעשה ידיו. ומי שמשריש היטב אמונה והוא מאמין בה' יתברך 'משמועה רעה לא ירא נכון ליבו בטוח בד' סמוך ליבו לא ירא' מי שבוטח בקב"ה אין לו פחד מדבר רע! מי שעומד מול אריה שואג, ולפתע מזמזמת לידו דבורה, הוא יפחד?! הרי אריה לפניו! כך אם הוא מפחד מהקב"ה, יודע שהכל בידו וממנו הכל, אין לו שום פחד ומורא משום אדם ואף גורם בעולם! הפחד מהקב"ה מבטל כל הפחדים שבעולם! אף אחד בעולם לא יכול לעזור לאדם אם בשמים לא רוצים, ואף אחד בעולם לא יכול להזיק לאדם אם בשמים לא רוצים. כל העולם כולו ירצו - אם ה' לא ירצה לא יקרה.

כתוב במגילת אסתר: וכל עבדי המלך אשר בשער המלך כורעים ומשתחוים להמן, כי כן צויה לו המלך, ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה! למה? כי אם הקב"ה אמר לא להשתחוות אין למרדכי היהודי שום פחד! אם על פי הדין המן נחשב עבודה זרה הוא לא יכרע ולא ישתחוה! כמו שאומר דוד המלך ע"ה בתהילים **גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עימדי** - גם במקומות החשוכים ביותר, מרגיש דוד המלך שהקב"ה איתו!

וכשאתה המלכה אומרת למרדכי כל עבדי המלך ועם מדינות המלך יודעים אשר כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך אל החצר הפנימית אשר לא יקרא אחת דתו להמית!! אומר מרדכי להשיב אל אסתר אל תדמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים: כי אם החרש תחרישי בעת הזאת רווח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואת ובית אביך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות!

בואו נחשוב, מה הסיכוי שהיהודים שנגזרה עליהם גזירה רח"ל, ניצלו?! והיא, אסתר המלכה שנמצאת בבית המלך תמות. הרי זה בדיוק להפך, הוא למטה עם העם ויש עליו גזירה להשמיד להרוג ולאבד, והיא בארמון, מלכה. אלא שמרדכי בעל אמונה יוקדת וביטחון ברוך בקב"ה, מרדכי חי את הידיעה שהקב"ה

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

קיבלתי ילדה במתנה

ולא יותר מקרם אגוזים, כשאגוז לוז יפה מתנשא מעליהם. כל המילוי היה ארוז היטב, לא ניכר לעין בכלל. טעות הרת אסון הובילה לכך שהעוגיות הללו הונחו במדף העוגיות נטולות האגוזים, כאשר הן מכילות כמות נכבדה של אגוזים... ההורים בדקו היטב שוב ושוב כי הילדה ניקתה את פיה היטב, ונרגעו קמעא כשהתברר כי נגסה בינתיים רק במעטפת הבצק, ולא הספיקה לטעום מהמילוי הטעים והרעיל כל כך עבורה... 'נס שעצרנו לתת שקל לגברת בפתח הקונדיטוריה', מלמלו ההורים שוב ושוב, 'הן העצירה הזאת הצילה את חי רותי, השקל שנתנו לה העניק לרותי חיים במתנה!'

'אוי, אם היתה אוכלת איזו עוגיה או שתיים', מספר לי האב, 'אני לא רוצה לחשוב מה היה קורה איתה עכשיו... הרי כבר עברנו חוויות דומות בינקותה... אבל זכינו לתת שקל לצדקה, וראינו בחוש את קיום הפסוק 'צדקה תציל ממות!'

את הסוד הזה מכבשונו של עולם, מגלים לנו חז"ל במדרש רבה ויקרא ל"ד: כשאדם נותן צדקה לעני, אין הקדוש ברוך הוא אומר 'הואיל ונתן פרוטה, אף אני שומר לו זכות של פרוטה. אלא, אומר הקדוש ברוך הוא: אני זוכר לו את מצות הצדקה, וביום מן הימים אם ייגזר על בנו או בתו מיתה או חולי - אני מציל אותם בזכות מצות הצדקה של אביהם!'

כי הצדקה לא מועילה רק כפי ערכה, שקל לצדקה אינו מזכה בישועה בגודל של שקל... לצדקה יש כח סגולי - שמימי, כמו 'פותר מוות' מקצועי כזה, מוצר שטרם הומצא בכלים טכנולוגיים, אך קיים כבר אלפי שנים בכלים רוחניים, וקוראים לו צדקה!

הלא אנו עומדים בזמן בו אנו זקוקים להגנה, וכל אחד מאיתנו מבקש ביטחון, מבקש להיות רגוע, בלי לדאוג מהרגע הבא... כל שקל לצדקה מספק לנו את ההגנה, קורע מעלינו את הגזירה, פותח עבורנו את השערים. בכל ימות השנה אנו יכולים לזכות בכך, אך ימי הפורים הם ההזדמנות, בה"א הידיעה...

הבה נתפוס את הזכות הזו וניתן ברוחב לב לכל מבקש, נפתח את הבית ואת היד לכל פונה, ונעניק, וניתן, בחיוך ובשמחה!

של טעם, זה ענין של חיים ומוות! שבוע שעבר, יצאו בני המשפחה לקניות. המסע התארך, ורותי בת השלוש התלוננה על הרעב המקרקר. ההורים ביקשו לרכוש לה משהו לאכול, ונכנסו לקונדיטוריה מיוחדת, המוכרת מוצרים גם לסובלים מאלרגיות. 'אני צריכה משהו שלא מכיל אגוזים' - אמרה האם, והמוכרת הפנתה אותה לאחד הדוכנים הסמוכים. 'העוגיות האלה לא מכילות אגוזים' אמרה, והצביעה על אחד המדפים...

ההורים לקחו שקית קטנה, מילאו כמה עוגיות, שילמו ופנו לצאת. בצמוד לדלת הכניסה ישבה קבצנית, אשה קשת יום המעבירה את יומה בלומר רבבות פעמים ביום 'שקל, בבקשה שקל', לעוברים ושבים ברחוב. גם לעבר בני המשפחה הפנתה האשה את בקשתה הקבועה, 'שקל, בבקשה שקל...'

למרות שהזרזו, ביקשו ההורים לקיים מצות צדקה. 'קחי שקל', אמרה האם לרותי בת השלוש, מבקשת להחזיר ערך חשוב ביהדות, 'קחי שקל ותני לאשה, בחיוך ובשמחה, זו מצות צדקה!'

"אוי, אם היתה אוכלת איזו עוגיה או שתיים, מספר לי האב, אני לא רוצה לחשוב מה היה קורה איתה עכשיו..."

רותי לקחה את השקל, אך משכה בכתפיה. 'אבל אני לא רוצה שקל, אני רוצה עוגיה!' חזרה בת השלוש להקשיב לקול רעבונה. 'בטח, בטח, קחי עוגיה', השיבה האם והגישה לה עוגיה, 'תעשי ברכה, ותני לאשה את השקל...'

הילדה בירכה, נגסה קלות בשולי העוגיה, והטילה את השקל לקופתה של האשה. 'איזו ילדה חמודה!', אמרה הקבצנית, 'תני לה ברכה, היא במצב בריאותי רגיש!', ביקשה האם...

'ברכה לא נותנים ככה...', אמרה הקבצנית, 'קודם תברכי את על העוגיות, ואז אתן לך ברכה...'

האם הנהנה, ולמרות שהתנאי היה מוזר בעיניה, וגם לא אכלה מעולם ברחובה של עיר, הסכימה - באופן חד פעמי - לברך 'בורא מיני מזונות' לבקשת הקבצנית. כשרק החלה ללעוס החלו ידיה לרעוד, וראשית היא פנתה לעבר בתה, ושמטה מידיה את העוגיה, ולא נחה דעתה, עד שעמדה על כך שהילדה תפלוט מהפה את כל מה שנגסה מהעוגיה, ותשטוף היטב את פיה במים... התברר, כי המילוי של העוגיה היה לא פחות

יה זה בליל השבת שעברה, כאשר פגשתי כמדי שבוע ידיד מוכה את ה'גוט שאבעס' הקבוע החליף הפעם מבט מופתע ונרגש, כשהוא אומר לי: 'אתה לא תאמין, אבל אתמול בלילה קיבלנו ילדה במתנה!'

לפני שלוש שנים היא נולדה, רותי הקטנה. חמודה וחיינית, ילדה טובה ואהובה. כשנולדה נראתה ילדה רגילה למראה, וגם שנת חייה הראשונה עברה באופן שגרת. כשהתהפכה לראשונה התקשרו לסבתות לבשר, כשהחלה לזחול חגגו לה, וכשהחלה לעמוד - כבר הורצו תמונות מ'רותי שלנו שכבר עומדת' בכל רחבי המשפחה...

ואז זה הגיע, כמו פטיש עב קורנס, מכה חזקה בעיצומה של חגיגת ההתפתחות. כמה כאבי בטן פתאומיים שלפעמים גרמו עד כמעט אובדן הכרה, הובילו למסקנה כי הילדה רגישה במיוחד לכל סוג של אגוזים. אגוזי לוז ואגוזי מלך, אגוזי פקאן ואגוזי ברזיל - כולם כרעל עבורה, מסכנים את חייה מיידית!

מי מבינינו שאינו מודע למושג 'אלרגיה למזון', לא יבין במה מדובר בעולם המודרני, עשרות מוצרי מזון מכילים לא פעם מרכיבים שאינם קשורים בשמם או בטעמם. ישנם מוצרי מאפה שכל קשר בינם לבין אגוזים נראה תלוש מהמציאות - אך אף הם מכילים אגוזים, קרמים מבוססי אגוזים, או חומרי טעם מקבוצת האגוזים. ממתקים? - אלה מכילים אגוזים לרוב, צריך רק להתעמק באותיות הקטנות שברשימת הרכיבים...

כשהיתה ממש קטנה, כמה התקפים שחווה העידו כאלף עדים על הסיכון הרב. לא פעם אכלה ממתק שלא נראה כקשור לאגוזים, ורק כשהקיאה ופונתה לבית החולים מונשמת - התברר כי 'המוצר מיוצר בפס ייצור בו מיוצרים גם אגוזים'. היה די בכך כדי לשלוח אותה לאשפוז מתמשך, ולמלחמה נוספת על חייה הצעירים...

לומר שההורים נזהרו מאוד מכל קשר לאגוזים, זו הגדרה ממעיטה מדי. כל מוצר שנכנס הביתה, נבדק היטב, נבחן בזוכיות מגדלת הרכיבים עברו סריקה מדוקדקת, המידע על אלרגנים נקרא בדריכות, גם אם המוצר יוצר בסביבה בה מיוצרים מוצרים ממשפחת האגוזים - הוא נדחה על הסף. אגוזים? - לא בביתנו, זו סכנת חיים!

הגננות הוזהרו, החברות ידעו, הסבתות בדקו, הדודות עודכנו. 'רותי שלנו לא יכולה לגעת באגוזים, ובכל מה שמכיל מרכיב מהאגוזים!' שבו ההורים ואמרו, והזהירו, וביקשו. 'זה לא ענין

פרשת שבוע

הרב משה דיין

מעלת הקרבן

במדרש (תנחומא) מובא כששמעו עמון ומואב מצות הקרבנות נתכנסו אצל בלעם ואמרו לו: מפני מה לישראל צוה הקדוש ברוך הוא מצות קרבנות ולנו לא צוה? אמר להם: "כי ידבר שלום אל עמו" הקרבנות אינן אלא שלום. ישראל שקבלו את התורה צריכים להקריב. אתם מתחילה פסלתם אותה, ועכשיו אתם רוצים להקריב? מי שקבלה הוא מקריב, שנאמר "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום". ע"כ.

מדברי המדרש אנו מבינים שהקרבנות אין להם משמעות בפני עצמם, אלא הם רק באים כנספח אל התורה. ולכן רק מי שקיבל את התורה יכול הוא להביא קרבן. עוד מבאר המדרש שהקרבנות נקראים "שלום". ורק מי שיש לו את "העוז" הוא יזכה בברכה של "שלום".

רבינו הבן איש חי בדרשותיו מבאר על דרך משל: ילד בן עשיר קנה ארנק יפה ומהודר, והכניס בתוכו כסף והביאו לבית הספר. ראהו חיברו שהיה מבני העניים ורצה גם הוא לקנות ארנק כזה. שאל אותו מהיכן קנית ארנק יפה זה. וכמה שלמת עליו. והשיב הבן של העשיר מחנות פלונית ומחירו עשרה דינרים. לילד העני היו לו רק ששה דינרים בכיסו, וחשב שגם הוא יכול לקנות ארנק כזה. הלך לחנות וביקש ארנק מהודר. שאלו המוכר למי אתה צריך ארנק זה? השיב הילד בעבורי, הוציא לו המוכר ארנק, וביקש את הסכום עשרה דינרים. הילד העני נתן לו רק ששה דינרים שהיו בכיסו. אמר לו המוכר הרי אמרת ליך כי ארנק זה מחירו עשרה דינרים ולא פחות. נשבע הילד שהוא עני ואין לו מה לתת יותר. צחק בעל החנות, ואמר לו: שוטה, אם אין לך דינרים עוד, למה אתה צריך את הארנק הזה. והרי את הארנק קונים בכדי להכניס בו דינרים, ולא לוקחים אותו ריק. וכיון שאין לך כסף להכניס בו, מה תועלת שיש בו. זהו המשל.

והנמשל: הקרבנות הם כמו ארנק. והתורה היא כמו הכסף שמכניסים בארנק. ולכן רק מי שיש לו תורה צריך הוא את הקרבן. אבל אומות העולם שלא רצו לקבל תורה. מה תועלת יש להם בקרבן. והכוונה: הרי בכדי להחזיק ולשמור את הכסף, צריכים ארנק, שהוא מקום שמו, כי בלי ארנק הכסף יכול להאבד בקלות. כך גם התורה לבדה בלי הקרבן, לא תוכל להשתמר אצל בני אדם, כי האדם יכול לחטוא בנקל, בשגגה או מחסרון ידיעה כראוי, ואז יפסיד את כל עבודתו, אם לא תהיה האפשרות של הכפרה על ידי הקרבן.

נמצא שבלי קרבן, גם את התורה אין לנו. כי מטרת התורה היא בכדי שנקיים אותה. ונתרומם ממנה. ולכן נתן לנו הקב"ה את הארנק שהוא "קרבנות". מי שחטא יביא קרבן ויתכפר. ומטעם זה הקרבן בא רק כאשר היה בשגגה.

הרב אשר זנוורי

פינת ההלכה

הלכות פורים

א. השבת נקראת שבת זכור, שמצוה מהתורה למחות את זכרו של עמלק וקוראים זאת בשבת לפני הפורים כי המן היה מזרעו ומצאים את הספר תורה הכי מהודר וכל אדם מגיל מצוות חייב בקריאה זו, ולכן בקריאת התורה בבוקר יכוון לצאת ידי חובה בזמן קריאת פרשת זכור.

תענית אסתר

א. הטעם שאנחנו צמים ביום זה שבימי מרדכי ואסתר נקהלו היהודים כבקשת אסתר ממרדכי (מגילת אסתר פ"ד פס"ז) לך כנוס את כל היהודים וגו' וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום וכו', וכל זה כדי לעמוד על נפשם ולהתפלל להעביר את רוע גזירת המן וכמו שעשה משה רבינו ביום שנלחם עם עמלק וגבר ישראל, וע"י כן הקב"ה אלקי אבותינו קיבל את תפילתם ברחמים וברצון, וביום אשר שברו אויבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם, והרגו בהם שבעים וחמשה אלף איש, ומעם ישראל לא נפל אחד כי ה' נלחם להם, ולכן נהגו היהודים בכל תפוצות ישראל מדי שנה בשנה לצום יום קודם הפורים זכר לתענית שקבעה אסתר וע"י שצמו והתפללו לה' נעשה הנס.

ב. כל אדם מישראל חייב לצום צום זה מלבד חולה ונשים מניקות ומעוברות. וכן קטנים פטורים מהצום, וחתן בתוך שבעת ימי המשתה שלו וכן בעלי הברית שהם אבי הבן הסנדק והמוהל, פטורים מהצום הזה כי יום טוב שלהם הוא (הו"ד ה"ב ס' ע"ג) והטעם כיון המרן השו"ע סובר שצום זה הוא מנהג וקיל טפי משאר תעניות.

קריאת המגילה

א. לביל פורים קוראים מגילה ויש אומרים להרבות בסעודה, ויש נוהגים להביא זירעונים (חומס) לזכר שהאכילה אסתר את אחשוורוש וכן דניאל וחבריו.

ב. מבטלים תלמוד תורה למקרא מגילה ואפילו מבטלים את עבודת בית המקדש, ומצוה מן המובהר לקרותה ברוב עם הדרת מלך, וצריך להקפיד מאוד בקריאתה ולשמע מילה במילה מהחזן, ואם לא שמע מילה או פסוק ישלים מתוך החומש שבידו ואפילו שאין זה מגילה כשרה, וכמובן שאסור לדבר באמצע הקריאה עד שהחזן מברך ברכה אחרונה.

ג. אומרים 'על הניסים' בתפילת שמונה עשרה וכן בברכת המזון. אם שכח לומר בשמונה עשרה: אם נזכר עד ולך נאה להודות חוזר ל'על הניסים', אם חתם את הברכה אינו חוזר אלא יאמר לאחר יהיו לרצון השני מודים אנחנו לך על הניסים וכו'. ובברכת המזון לא חוזר אלא יאמר בברכה רביעית הרחמן הוא יעשה לנו ניסים ונפלאות כשם שעשה לאבותינו, בימים ההם בזמן הזה בימי מרדכי ואסתר וכו'.

מתנות לאביונים

א. חייב אדם מעל גיל בר מצוה בין איש ובין אשה, ליתן לפחות שתי מתנות לשתי עניים, פירוש לכל עני מתנה אחת ואפילו יוכל לתת לזוג לאיש מתנה אחת ולאשה מתנה שניה, ויוצא בזה י"ח. וצריך שידע שהוא אביון המוגדר כן בהלכה, ואם לא מכיר יתן לרבו או לאדם שהוא סומך עליו שיהיה שליחו, ואם יודע שביום פורים הוא יהיה במקום שאין שם אביונים כגון שהוא בחו"ל בין האומות, יקדים ליתן לפני פורים ויאמר שמקנה לו את הכסף רק ביום פורים, ובמצוה זו ירבה יותר ממשלוח מנות כי זה עיקר מצוות היום, שעניי האביונים נשואות למקרא מגילה, ולכן הקדים מרן ושאר הפוסקים את הלכות מתנות לאביונים למשלוח מנות.

ב. מיהו אביון? חכמים אמרו שאדם שאין לו מאתיים זה, והיום הוא אדם שאין לו פרנסה קבועה שיוכל הוא ובני ביתו להתפרנס ממנה, וכן אין לו נכסים שיכול למוכרם ולהתפרנס בהם. וי"א שאפילו יש לו הכנסה קבועה רק באו לו כמה הוצאות חריגות כגון רפואות או לצורך נישואי בניו וכן אם גר בדירה קטנה ואינה מספיקה בדרך הממוצע הוא נקרא בגדר אביון.

משלוח מנות

א. מצוה זו שיתן שתי מנות לאדם אחד, שנאמר ומשלוח מנות איש לרעהו, מנות שניים - איש אחת ויכול לתת עוגה ובקבוק יין או כל ב' מינים יוצא ידי חובה.

ב. הטעם של מצוה זו שמרבה חיבתו על חברו, ועוד סיבה שאם אין לחברו אמצעים לקנות סעודת פורים בזה שמביא לו משלוח יהיה לו ולבני ביתו סעודת פורים, וכל המרבה הרי זה משובח.

סעודת פורים

א. מצוה להרבות בסעודת פורים ולתחילה צריך לאכול בסעודה זו לחם ומי שלא אכל יצא ויש לו על מי לסמוך (ברכ"ה), ויש להדר לאכול בשר בהמה שמובא בג"מ חגיגה (ה). אין שמחה אלא בבשר בהמה ויין שהרי הנס נעשה במשתה היין, וכן היה סעודת אחשוורוש.

ב. אין מצוה להשתכר ומה שכתב בשו"ע חייב איננו לבסומי עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי כתב הרמ"א שישתה יותר מלמודו ויישן, ומתוך שיישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי ויוצא י"ח.

ג. הסעודה צריכה להיות ביום וי"א לעשותה בבוקר (ע"פ המקובלים) וי"א שיעשו הסעודה אחרי תפילת מנחה שהרי אם ישתה הרבה יין לא יוכל להתפלל ויאמרו דברי תורה ונכון להתחיל ביום פורים בהלכות הפסח שהרי משה תיקן לישראל הלכות חג בחג שלושים יום קודם וביום פורים הוא שלושים יום קודם לפסח.

לימדונו חכמים שאדם יכול לשלוט בכוח המחשבה ובפרשנות שלו לעולם, וממילא לשלוט באושרו האישי. אנו למדים שמלבד ההשפעות הגנטיות, החברתיות והסביבתיות יש כוח בחירה אישי המשפיע על צורת הפרשנות והקטלוג שלנו.

מי שמסגל לעצמו כח זה, בעצם הופך להיות שולט על רגשותיו, במקום שהרגשות שולטים עליו.

מסופר על מרן הגאון רבי שלמה זלמן אוירבעך זצוק"ל שבעת פטירת הרבנית ע"ה הוא ירד במעלית בב"ח שערי צדק ובמעלית הוא פגש את אחד מתלמידיו שסיפר לו שנולדה לו בת במזל טוב, מרן זצ"ל בירכו בחמימות וכו' כעבור זמן קצר נודע לאותו תלמיד על פטירת הרבנית והדבר היה לפלא עצום בעיני התלמיד איך הגרש"ז לא אמר לו כלום ושמח בשמחת התלמיד שמחה שלמה ואמיתית, כוחות הנפש האדירים הנצרכים לסיטואציה שכזו הם מופלאים.

מבחן האדם אם גדול הוא או להפך, הוא מבחן השליטה בכוחות הנפש בסיטואציות קשות ומורכבות ובעיקר אלו שאינם צפויים, שם נבחנת האישיות של האדם.

לא פעם טעויות הרות גורל נובעות מחוסר שליטה על כוחות הנפש בזמנים רגישים, לכל אדם זה נכון בכל סיטואציה אך במיוחד בעולם החינוך, אדם שהינו דמות מרכזית בחייו של ילד ואומר ביטוי או משפט לא ראוי בזמן קשה ומורכב יכול הוא להביא לשברונו של הילד ולחיסול עתידו לעומת מילה טובה או נכונה ובעיקר שקולה ומדודה שתגיע בזמן שכזה, יכולה היא לבנות עולמות ולחולל מהפכות של ממש בכל נפש ובמיוחד אצל בני הנוער.

אם נרגיל את עצמנו לראות התקדמות במקום כישלון, ללמוד מטעויות ולראות בהן הזדמנות נוספת, ובמקום לפחד מקושי נזהה את פוטנציאל ההצלחה, נגביר אצלנו את השריר שחכמינו כינו 'עין טובה' והדבר ייפך לאוטומטי בחיי היומיום.

תומאס אלווה אדיסון, הממציא האמריקני הדגול, לאחר ארבע שנות ניסויים מאכזבים הצליח בשנת 1,879 לייצר את נורת החשמל ששינתה את פני ההיסטוריה. כשנשאל כיצד לא נפל ברוחו לאחר כ 10,000- כישלונות, ענה: "מעולם לא נכשלתי, רק מצאתי 10,000 דרכים שבהן הדבר אינו פועל".

חג פורים שמח ומלא אושר!

הרב יהודה שמעוני מגיד שיעור בשיבת אור דוד
למגוון הרצאות הרב בנסו לאתרנו: Rabenu.com

המתכון הבדוק לאושר!

**מה בני האדם לא עושים כדי להיות שמחים ומאושרים?
הם אוכלים ושותים, ואחר כך עושים דיאטה. מחפשים עבודה,
ומחכים לחופשה. רוצים רעש של ילדים, מבקשים שקט מהילדים.
אז מה המתכון הסופי לשמחה?**

נתחיל ונאמר שאין משהו מסוים שיהפוך אותנו למאושרים. אין חיה כזאת!

כמה פעמים חשבנו בחיים: "לו רק היינו משיגים את זה, קונים את ההוא, מרוויחים יותר, כמה היינו מאושרים"; ובסופו של יום - לאחר שהגשמנו, קנינו, הרווחנו - הרגשת האושר החמקמקה שוב אכזבה.

אין מציאות אובייקטיבית הגורמת לשמחה ולסיפוק.

יש פרשנות סובייקטיבית, שבה כל אדם רואה, שומע ומרגיש באופן אחר את המציאות והפרשנות. היא היא שתגרום לאושר ולשמחה או לעצבות ומסכנות.

ישנן דרכים שונות להתמודד עם לחצים, להגיב על אירועים ולפרשם.

לדוגמא, קושי בחיים יכול להתפרש כאתגר, כחישול, כהתמודדות. ויכול להיראות כמזל רע, עונש, סבל. תלוי בפרשן המקומי.

האם הפרשנות ניתנת לשליטה?

המוח האנושי אינו יכול להישאר אדיש למראה תמונה. כל אירוע זוכה לפרשנות, מראייה פסימית ושחורה ועד ראייה אופטימית וורודה. הלכנו ברחוב וכשעברנו ליד מכר שלנו, הוא לא טרח לפנות אלינו לשלום והמשיך במרוצתו. יש שיפרש, שכנראה הידיד הזה כועס עליו, מאוכזב ממנו או שמע עלינו עניין שלילי. יש שיפרש - הכול בסדר וככל הנראה הוא לא שם לב או מיהר מאוד. ויש שיחשוב - ידידי נראה טרוד ואולי אף לחוץ. עליי, כחבר נאמן, להתקשר ולהציע עזרה או מילה טובה.

בדרך כלל אנו נוהגים לפרש באופן אוטומטי, בלי להתעמק ואז הפירוש עלול להיות שגוי ולהוביל לתגובות ולתוצאות בלתי רצויות.

"זכר למחצית השקל נותנים לישיבות ולמוסדות תורה"

פסק הלכה מספר 'חזון עובדיה פורים' של
הרב עובדיה יוסף זצ"ל

"מנהג ישראל לתת 'זכר למחצית השקל'
וכמו שבזמן בית המקדש מחצית השקל
הייתה מכפרת כך היום שנותנים לעמלי
תורה כדוגמת הכהנים בבית המקדש הם
מכפרים עלינו."

הבטחת רבי חיים פלאג'י:

"מי שנותן זכר למחצית השקל מובטח לו שהוא בן
העולם הבא ולא יקרה לו שום פגע רע באותה שנה!"

לנתינת זכר למחצית השקל
עם התפילות והבקשות
סרקו את הקוד:

ניתן להעביר "זכר למחצית השקל" במספר דרכים:

באתר האינטרנט של הישיבה
בכתובת: Rabenu.com

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון 03-570-12-12

